

Klacht.

Het grindpad knirpt,  
 De kachel sjirpt,  
 Zet open ziel en zinnen!  
 De leeuwrik stijgt,  
 En 't juichlied krijgt  
 De volheid van beminnen.  
 Mijn oor gaat toe,  
 Want ik ben moe  
 Mijn zon gaat d'einder winnen.

O sierlijk schrift  
 Van staal en stift,  
 Beladen met gedachten!  
 Geluk zij 't kind,  
 Dat hier begint  
 Te vleuglen ziel en krachten!  
 Mijn oog gaat toe,  
 Want ik ben moe,  
 Mijn dagen worden nachten.

Als van fluweel,  
 O mijn gespeel  
 En antwoord op mijn vragen!  
 Fluweel is 't woord,  
 Dat jou behoort;  
 Het stilt een storm van klagen.  
 Mijn oor gaat toe,  
 Want ik ben moe,  
 Herinnering vult mijn dagen.

O donker oog!  
 Een donkre boog  
 Omvatte jouw gepeinzen;  
 Jouw fijne geest  
 Was 't hooge feest,  
 Vrij van gevlei en veinzen.  
 Mijn oog gaat toe,  
 Want ik ben moe,  
 Ik weet de dood te grijnzen.

Jouw vingerdruk  
Is mijn geluk,  
Mijn tastzin zal mij blijven,  
Zoo zul je zacht  
Jouw troost en klacht  
Geheel ten einde schrijven,  
Tot dat de zwaan,  
Mijn ziel, zal gaan  
En op den hemel drijven

Ouderdom.

Ik had te lang geschroomd  
De vrucht van eigen werk  
Aan wereld en aan toekomst af te geven.  
En aan den droom ontdroomd,  
Hield ik mij oud, maar sterk, -  
De wereld heeft me als levende afgeschreven.

--

Als 't oor, dat leeuwerik noch krekel hoort  
Zich sluiten zal voor jouw fluwelen woord,  
Als 't oog, dat reeds geen letter onderkent,  
Zich aan jouw donkren blik voorgoed ontwent,  
Dan rest mij nog jouw hand- en vingerdruk  
Op zware reis naar 't vast en laatst geluk.

--